

ת"פ 11847/10/18 - מדינת ישראל נגד אביבה דהן, ליהיא מלכה בן דניאל, אורנה אקבלי, בתיה דניאלי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 11847-10-18 מדינת ישראל נ' דהן ואח'

לפני כב' השופטת נעה תבור, סגנית הנשיא
המאשימה מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ת"א
ע"י ב"כ עו"ד עדי אורן
נגד
הנאשמים
1. אביבה דהן
ע"י ב"כ עו"ד אלון איזנברג
2. ליהיא מלכה בן דניאל
3. אורנה אקבלי
4. בתיה דניאלי

הכרעת דין מתוקנת בעניינה של נאשמת 1

בהכרעת הדין שניתנה ביום 22.9.20 נפלו טעויות קולמוס ולכן ניתנת הכרעת דין נוספת מתוקנת על יסוד הודאת הנאשמת בעובדות. אני מרשיעה את הנאשמת באישום הראשון בעבירה של תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977 ובריבוי עבירות תקיפה לפי סעיף 379 לחוק. באישום השלישי בעבירה של תקיפת קטין על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) סיפא הנ"ל ובריבוי עבירות תקיפה לפי סעיף 379 לחוק, באישום הרביעי בריבוי עבירות תקיפה לפי סעיף 379 לחוק, באישום החמישי בעבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק, באישום השביעי בריבוי עבירות תקיפה על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק ובריבוי עבירות תקיפה לפי סעיף 379 הנ"ל.

ניתנה והודעה היום ט"ז אייר תשפ"א, 28/04/2021 במעמד הנוכחים.

נעה תבור, שופטת
סגנית נשיא

גזר דין (נאשמת 1)

כתב האישום המתוקן

1. נאשמת 1, ילידת 1955, הורשעה על פי הודאתה ובמסגרת הסדר טיעון, בעבירות אלימות שביצעה כלפי פעוטות תוך כדי עבודתה בגן ילדים. לאחר שכתב האישום תוקן הודתה הנאשמת והורשעה באישום הראשון בעבירה של **תקיפה על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 368ב(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 ו**בריבוי עבירות תקיפה** לפי סעיף 379 לחוק. באישום השלישי הורשעה בעבירה של **תקיפה על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 368ב(א) ו**בריבוי עבירות תקיפה** לפי סעיף 379, באישום הרביעי הורשעה **בריבוי עבירות תקיפה** לפי סעיף 379 הנ"ל, באישום החמישי הורשעה בעבירת **תקיפה**, באישום השביעי הורשעה **בריבוי עבירות תקיפה על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 368ב(א) ובריבוי עבירות **תקיפה**.

2. לשם השלמות יש לדעת כי כתב האישום הוגש נגד שלוש נאשמות נוספות במסגרת אותה פרשה. נאשמת 2, ילידת 1990, הורשעה במסגרת הסדר באישום הראשון **בריבוי עבירות תקיפה** לפי סעיף 379 לחוק. באישום השני הורשעה **בריבוי עבירות תקיפה** לפי סעיף 379 לחוק. באישום השלישי הורשעה בעבירת **תקיפה**, באישום השישי הורשעה בעבירת **תקיפה** ובאישום השביעי הורשעה בעבירה של **תקיפה על ידי אחראי הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 368ב(א) ו**בריבוי עבירות תקיפה**. נאשמת 3 ילידת 1969, הורשעה במסגרת הסדר **בעבירה של סיוע לתקיפה** לפי סעיף 379 יחד עם סעיף 31 לחוק. נאשמת 4 הואשמה **בעבירה של אי קיום חובת דיווח** לפי סעיף 368ד(ג) יחד עם סעיף 368א לחוק.

עובדות כתב האישום המתוקן באישומים המתייחסים לנאשמת 1

נאשמת 1 הועסקה כגננת בגן הילדים "גן מתוק" בגבעתיים. מדובר בפעוטון המיועד לפעוטות בני חצי שנה עד שלוש. הגן נחלק לשתי קבוצות גיל: קבוצת הפעוטות הבוגרים, שכללה 23 פעוטות בני שנה וחצי עד שלוש וקבוצת התינוקות, שכללה פעוטות בני חצי שנה עד שנה וחצי.

נאשמות 2 ו-3 הועסקו כסייעות בקבוצת הפעוטות. נאשמת 4 היתה שותפה בבעלות בגן ושימשה כמנהלת הגן.

במהלך החודשים מאי - יוני 2018, בהזדמנויות רבות תקפו נאשמות 1 ו-2, ביחד ולחוד את הפעוטות, בדרכים שונות לרבות בדרך של מכות, דחיפות, צביטות ובעיטות. באחדים מהמקרים, גרמו הנאשמות לפעוטות מכאוב. בתקופה הנ"ל ובמהלך פרק זמן של מספר חודשים אשר אורכו אינו ידוע במדויק למאשימה, השליטה נאשמת 1 בגן אווירה של טרור, ונהגה בפעוטות באלימות מילולית ובכוחניות.

בנוסף בחלק מהמקרים נכחו חלק מהנאשמות בגן והיו עדות למעשי התקיפה של נאשמות אחרות ברם, לא מנעו את הפגיעה בשלומם ובבריאותם של הפעוטות, לא דיווחו על כך לגורמים הממונים ולא מילאו את חובתן כאחראיות.

אישום ראשון (לנאשמות 1 ו-2):

ביום 23.5.18 בשעה 8:33 לערך, בעת שהפעוטות ישבו סביב השולחנות בגן, תקפה נאשמת 1 שלא כדין את הפעוטה **א.א.**, על ידי כך שתפסה את פניה, הזיזה את סנטרה בחוזקה והכתה אותה ביד. כן תקפה את הפעוט **א.ט.** על ידי כך שנתנה לו מכה על ידו.

באותו יום, בשעה 9:57 לערך, בעת שהפעוטות משחקים בגן, תקפה נאשמת 1 את הפעוטה **נ.ד.**, בכך שצבטה אותה פעמיים בלחייה וגרמה לה למכאוב. לאחר מכן אחזה בה בחוזקה והושיבה אותה על הכיסא בכוח ובניגוד לרצונה. עקב מעשיה של נאשמת 1 יבבה הפעוטה.

עוד באותו יום, בשעה 11:42 לערך, בשתי הזדמנויות שונות, בעת שהפעוטות אכלו את ארוחת הצהריים, תקפה נאשמת 1 את הפעוטות **י.ג.** ו-**א.ט.**, על ידי כך שמשכה אותם בחוזקה בידיהם לצורך הושבתם על הכיסא.

בשעה 11:47 לערך, בעת שהפעוטות אכלו את ארוחת הצהריים, האכילה נאשמת 2 את הפעוטה **נ.ד.** בכפית ו-**נ.ד.** שפכה מעט מן האוכל שהוגש לה. בתגובה, נאשמת 1, שישבה בסמוך ל-**נ.ד.** והאכילה פעוט אחר, תקפה את **נ.ד.**, בכך שנטלה מ-**נ.ד.** את הצלחת תוך שימוש בכח, הסיטה לעברה את עגלת הבקבוקים וזו פגעה בה.

בשעה 12:11 לערך, בזמן שהפעוטות נמו את שנת הצהריים, תקפה נאשמת 2 שלא כדין את הפעוט **א.ט.**, על ידי כך שניגשה ל-**א.ט.**, הרימה אותו, והשליכה אותו בגסות לעבר אחד המזרנים הריקים ובעת ששכב על המזרן דרכה במכוון על רגלו. בהמשך לכך, תקפה נאשמת 2, את הפעוטה **כ.מ.** על ידי כך שדרכה על רגלה במכוון ובעטה בה. מאוחר יותר, ניגשה נאשמת 2 לפעוט **ג.ז.**, שעה שזה שכב על מזרן ותקפה אותו, על ידי כך שדחפה אותו לעבר הקיר תוך שהיא בועטת בו ודורכת על רגלו.

בשעה 12:26 לערך, תקפה נאשמת 2 את הפעוט **י.ב.**, בכך שהרימה אותו מעל המזרן, תוך שתפסה בבגדיו, משכה אותו מעלה, ולאחר מכן השליכה אותו בחוזקה לעבר המזרן. לאחר מכן, תקפה נאשמת 2, את הפעוטה **א.מ.** ששכבה על גבה על המזרן, בכך שאחזה בה והשליכה אותה בחוזקה לעבר מזרן אחר.

אישום שלישי (לנאשמות 1 ו-2):

ביום 28.5.18 בשעה 12:00 לערך, בעת שהפעוטות אכלו את ארוחת הצהריים, תקפה נאשמת 1 את הפעוטה **א.ג.**, על ידי כך שהכתה אותה בראשה בתגובה לכך ש-**א.ג.** הקישה על צלחת האוכל שלה.

לאחר מכן, נטלה נאשמת 1 מ-**א.ג.** את צלחת האוכל שלה, משכה אותה בחוזקה מהכיסא עליו ישבה ודחפה אותה הצידה.

בהמשך למתואר לעיל, תקפה נאשמת 1 את **א.ג.** וגרמה לה לחבלה של ממש בכך שבעת שהכינה אותה לשינה, דחפה אותה והשליכה אותה לעבר המזרן. עקב מעשיה נגרם ל-**א.ג.** מכאוב של ממש והיא יבבה במשך מספר דקות.

בסמוך לאחר מכן, בשעה 13:40 לערך, תקפה נאשמת 2 את **ע.ב.**, בכך שהתקדמה לעברה, חלצה את נעליה, בעטה בגופה של **ע.ב.** פעמיים.

אישום רביעי (לנאשמות 3 ו-1)

ביום 1.6.18 בשעה 9:37 לערך, בעת מפגש בוקר קבוצתי של הפעוטות, תקפה נאשמת 1 בגסות רבה, את הפעוט י.ה. ואת הפעוטה א.מ., בכך שהרימה את י.ה. מהכיסא עליו ישב והטיחה אותו בחוזקה בחזרה על הכיסא, ובכך שצבטה את א.מ. בלחיה.

בשעה 9:54 לערך, בעת המפגש, תקפה נאשמת 1 בגסות רבה את הפעוט י.ב. בכך שבמהלך המפגש קמה לעברו של י.ב. ניצבה מעליו והחלה לגרור אותו בחוזקה מהכיסא עליו ישב במרכז הגן ועד לפינת הגן, כשהיא מושכת בחוזקה את ידו האחת מעלה בעוד הפעוט נע באוויר. נאשמת 3 חברה לנאשמת 1, תפסה את ידו השניה של הפעוט מתחת לזרועו ומשכה אותו לפינת הגן בצוותא עם נאשמת 1.

אישום חמישי (לנאשמת 1):

ביום 3.6.18 בשעה 12:31 לערך, בעת הכנת הפעוטות לשינה, תקפה נאשמת 1 את הפעוט י.ה., בכך שדחפה אותו בראשו בחוזקה.

אישום שביעי (לנאשמות 1 ו-2):

ביום 5.6.18, בשעה 10:22 לערך, תקפה נאשמת 1 את הפעוטה ר.ט., בכך שהכתה אותה על ידה.

בשעה 11:52 לערך, בעת הכנת הפעוטות לשעת השינה, תקפה נאשמת 1 **פעוטה** שזהותה אינה ידועה במדויק וגרמה לה למכאוב, בכך שהרימה אותה במהירות מהמזרן עליו שכבה, וזרקה אותה בחוזקה לעבר מזרן אחר.

בשעה 12:12 לערך, תקפה נאשמת 1 את הפעוט ט.נ. וגרמה לו מכאוב, בכך שמשכה אותו בחוזקה בידו כלפי מעלה, בעודו שכוב על מזרן, משכה אותו בחוזקה לכיוון המזרנים והשליכה אותו על אחד מהם.

בהמשך לכך תקפה גם נאשמת 2 את ט.נ. בכך שהרימה אותו בחוזקה, כך שגופו נע באוויר, השכיבה אותו על מזרן והצמידה ראשו בכוח למזרן עליו הוא שכב. בהמשך, רכנה נאשמת 2 מעל ט.נ., הכתה אותו, ומשכה את רגליו בחוזקה לעברה.

עקב מעשיהן נגרם לט.נ. מכאוב של ממש והוא יבב ארוכות.

עוד באותו יום תקפה נאשמת 2 את הפעוטה א.מ., בכך שתפסה בגופה והפילה אותה למזרן, גררה אותה על המזרן והצמידה את ראשה בכוח למזרן.

באותו יום, בשעה 12:30 לערך תקפה נאשמת 2 פעוט שזהותו אינה ידועה במדויק, בכך שהרימה אותו באוויר, הטיחה אותו בחזרה למזרן וחבטה בגופו. בהמשך חזרה נאשמת 2 לפעוט, הרימה אותו בשנית, סובבה אותו באוויר, זרקה אותו לעבר המזרן ולחצה על גופו מספר פעמים עם ידה. עקב מעשיה של נאשמת 2 נגרם לפעוט מכאוב של ממש.

הסדר הטיעון, תסקיר שירות המבחן וחוות דעת פסיכיאטרית

3. ההסדר בין הצדדים לא כלל הסכמות לענין העונש אולם הוסכם כי בטרם טיעונים לעונש יתקבל תסקיר שירות המבחן. התביעה הצהירה כי תעתור לעונש מאסר בפועל לנאשמות 1 ו-2 ואילו לגבי נאשמת 3 תגביל את עצמה לעונש של מאסר על תנאי ופיצוי.
4. תסקיר שירות המבחן מיום 21.03.21 - שירות המבחן ציין כי בשל מחלת אלצהיימר ממנה סובלת הנאשמת, עלה קושי מצדה להבין את מהות הפגישה ומשמעות המיוחס לה. בפגישה שהתקיימה עם בעלה של הנאשמת מסר כי הנאשמת מצליחה לבצע פעולות בסיסיות בכוחות עצמה והוא אמון על הטיפול בה. לדבריו אינם מלווים על ידי גורמי טיפול ואינם מסתייעים במטפלת. לשירות המבחן הוצגו מסמכים אודות האבחון שהחל ביוני 2018. צוין בתסקיר כי מצבה הקוגניטיבי של הנאשמת ירוד מאד. במצבה לא נוצר פתח להמשך מעורבות טיפולית שיקומית בשירות המבחן. קצינת המבחן המליצה לבחון את כשירות הנאשמת לעמוד לדין.
5. יצוין כי שאלת כשירות הנאשמת לעמוד לדין בהקשר לאבחנה כחולת אלצהיימר, הועלתה כבר בשלבים מוקדמים של ההליך וביום 19.7.20 הוגשה חוות דעת פסיכיאטרית אשר קבעה כי הנאשמת כשירה לעמוד לדין. בפני הפסיכיאטר המחוזי הוצגו המסמכים שהוצגו גם בשירות המבחן ובעקבותיהם נערכו שתי בדיקות אמבולטוריות ולאחר מכן נערכה הסתכלות בתנאי אשפוז ממושך. מסקנת הפסיכיאטר כאמור היתה כי הנאשמת כשירה לעמוד לדין. בדיון טרם הודאת הנאשמת בכתב האישום המתוקן הבהיר הסנגור כי לא יהיו טענות לענין כשירות הנאשמת לעמוד לדין וההגנה תבקש להשמיע מומחה מטעמה בשלב הטיעונים לעונש לענין המצב הרפואי (פרוטוקול מיום 22.9.20 עמ' 16 ש' 10). לאחר קבלת התסקיר ביקש הסנגור לבדוק כשירות הנאשמת לעמוד לדין פעם נוספת. דיון בבקשה נקבע לפתח הישיבה לשמיעת טיעונים לעונש. במועד הטיעונים לעונש חזר בו הסנגור מן הבקשה להפנות לבדיקה נוספת (מן הפרוטוקול נשמטה מילת השלילה בעמ' 34 ש' 22 אולם לאור החזרה מן הבקשה לא התקיים דיון בענין ולא היה צורך במתן החלטה נוספת).
6. חוות הדעת הפסיכיאטרית מיום 19.7.20 - בחוות הדעת דווח כי מאז יוני 2018 סמוך לאחר מעצרה של הנאשמת נעשו על ידי הנאשמת 52 פניות לרופאי משפחה, יועצים, נוירולוגים וגריאטרים. האבחונים הוצגו לעיון הפסיכיאטר. בדיקה ראשונה אמבולטורית במסגרת צו הסתכלות העלתה רושם למסירת מידע מגמתי ומניפולטיבי ושיתוף פעולה חלקי במגמה ליצור עמימות של קושי קוגניטיבי (עמ' 8 לחוות הדעת). בבדיקה אמבולטורית שנייה צוין רושם למגמתיות במסירת המידע. בשל פערים בין התמונה הקלינית שהוצגה במסמכים ובדיווח לבין ההתרשמות בפועל התבקשה הערכה במסגרת צו אשפוז. הנאשמת אושפזה לשם הסתכלות למשך שלושה שבועות בין 1-21 ביוני 2020. בחוות הדעת צוין כי במבחן קוגניטיבי שנערך בכתב קיבלה ציון נמוך אשר מצביע על ליקוי קוגניטיבי חמור. הציון מתאים לאנשים שנמצאים במצבים דמנטיים מתקדמים. מנגד בשיחות עם הנאשמת ובתצפית על ביצועיה במשימות הופגנו יכולות גבוהות יותר בפועל (פירוט בעמ' 18-19). הפסיכיאטר ציין כי לאורך כל אישפוזיה ישנה מגמה של דיווח יתר על קשיים בזיכרון ופירוט התייחסות מעמיקה למה שנראה לעומת מה שדווח בעמ' 23 ואילך). בסיכום חוות הדעת ולאחר בחינה של כל אחת מן האפשרויות ציינו הרופאים כי הם נוטים לקבל התחזות כאבחנה המבדלת הראשית.

הראיות לעונש

7. **במסגרת הראיות לעונש מטעם המאשימה** העידו שמונה הורים והוגש תצהיר נפגע עליו חתום מר א., אביה של א.א.

גב' **ט.** אמו של א.ט, ביקשה להתמקד בעדותה בהשפעות המקרה אותן חוותה המשפחה כולה. היא תיארה את הטיפולים השונים שילדה נאלץ לעבור ואת האופן בו הוא מבטא את האלימות אותה חווה. עוד סיפרה על הלחץ אותו חווים ההורים מאז המקרה והחשש מפני השפעות עתידיות שעלולות להיות לבנם.

מר **ט.**, אביה של ר.ט, סיפר על תחושת האשמה בשל כך שפגע באמון שנתנה בו בתו. עוד סיפר על בתו, שפחדת לעצום עיניים כדי ללכת לישון ועל תופעות נוספות שהוא קושר להתרחשות האלימה בגן. האב התייחס לכאב בתור אב על כך שצוות הגן פגע באמון של בתו במבוגרים ועל החשש לשלוח את ילדתו למסגרות במערכת החינוך. בנוסף תיאר את החשש מן התגובה של בתו אם תפגוש במקרה בנאשמת ועל הקושי הנפשי להתקרב לאיזור של הגן.

גב' **ג. ל.**, אמו של י.ג, סיפרה על כך שבנה למד לדבר מוקדם מהרגיל, כדי להגיד לה בכל בוקר "אמא לא גן. אביבה לא" ועל ההבנה בעקבות זאת שבוע לפני חשיפת הארועים שעליה להוציא את בנה מהגן. כן סיפרה על תחושת אשמה קשה על כך שבכל בוקר הביאה אותו לגן למרות בכיו ועל הגננות שהפנו אצבע מאשימה אליה וטענו שהיא זו שגורמת לבנה לחשוש מהגן וחלילה לא התנהלותו האיומה של הגן. העדה סיפרה על הטראומה שלה כאמא ועל השפעת האלימות על בנה והתופעות מהן סובל. העדה ביקשה להחמיר בענישה.

גב' **ג. א.**, אמא של כ.מ, סיפרה בעדותה על ההרגשה שפגעו באמון של בתה, ועל התחושה שחוותה כאשר צפתה במצלמות הגן וראתה את ביתה פצועה ומדממת במשך זמן ממושך מבלי שאף גננת ניגשת לסייע לה. בנוסף, סיפרה על הקושי במציאת גן חדש לביתה ועל חוסר היכולת לבטוח במסגרות חדשות.

מר **מ.** אביה של א.מ. סיפר על תחושת האשמה שלו בשל כך שלא זיהה את הסימנים ולא הוציא את ביתו מהגן. האב סיפר שבתו ילדה כזאת טובה שלא האמין שמישהו מסוגל לפגוע בה. האב סיפר על כך שעזבו דירה בעקבות הארוע, על תופעות של ביתו בעקבות האלימות, על הדאגה מכל סימן קטן כיום ועל הקושי לשוב ולרכוש אמון.

מר **ל.** אביו של ל.ל סיפר על ההשפעות הקשות של המקרה על בנו, על ההשפעות על אשתו ועליו בתור הורים, על אבדן התמימות ואובדן האמון. האב על הקושי לשלוח את ילדתם השנייה לגן והחרדות שלא מניחות להם. כמו כן התייחס לתחושת האשמה הקשה ועל הקושי לסלוח לעצמו. האב ביקש להחמיר בענישה כדי שלא יפגעו ילדים נוספים.

גב' **מ.**, אמא של א.ג, סיפרה על הסימנים הכחולים שביתה חזרה מהגן, ועל הפעם הראשונה בה בתה אמרה לה שאביבה הרביצה לה. כן סיפרה על הסימנים שהיו שם, אך שקישרה ללידת בנה השני או לגיל שנתיים, ולרגע לא העלתה על דעתה שמישהו פוגע בביתה. בנוסף תיארה את הקושי לסמוך על גננות וסייעות, על הסייטים שחוותה היא בעצמה ועל ההשפעות הקשות של המקרה על בתה.

גב' **ב.**, אמה של ע.ב, סיפרה איך ראתה את ילדתה משתנה מאז שנכנסה לגן. איך הפכה מילדה מאושרת לילדה שלא חייכה וסירבה כל בוקר מחדש ללכת לגן. בנוסף, סיפרה על השיחות עם צוות הגן שידעו להפנות תמיד את האשמה כלפי ההורים. כמו כן סיפרה על הצפייה בסרטונים במצלמות הגן, על המראות הקשים ועל מה שראתה שנגרם לבתה

ועל תחושת האשמה שאינה מרפה. בנוסף, התייחסה לתקופה המורכבת שלאחר העברת בתה לגן חדש ולכך שלמקרה יש השפעה יומיומית על בתה ועליהם כהורים, ממנה מתקשים להשתחרר.

בתצהיר שמסר מר א., אביה של א.א (ת/1), תיאר את ההבדלים בין ההתנהגות הרגילה של ילדתו לבין התנהגותה המופנמת והמאופקת בסביבת הגן, את הסימנים שהיו על גופה שנטען על ידי צוות הגן שנגרמו על ידי ילדים אחרים, ואת העובדה שהצליחו לקשר בין הדברים רק לאחר חשיפת המקרה והצפייה בסרטונים ממצלמות הגן. עוד תיאר את הפגיעה הקשה באמון.

8. **במסגרת** הראיות לעונש מטעם נאשמת 1 העידו בעלה וכלתה. מר דהן, בעלה של הנאשמת התנצל בפני ההורים, סיפר שבישל בגן ולא ראה אלימות. לדבריו מזה שלוש שנים אשתו סובלת מדמנציה, אינה יוצאת מן הבית ומהמיטה ובכך כבר קיבלה את עונשה. הבעל תיאר כי אשתו 'שבר כלי' והביע חשש כי עונש מאסר יביא למותה. כלתה של הנאשמת, התנצלה אף היא בפני ההורים וסיפרה שהיה קשה מאד לשמוע מה עברו. לדבריה אין יום שהנאשמת לא חושבת על המקרה. קמה איתו בבוקר והולכת לישון עם זה בלילה. לדבריה הזמן עצר מלכת עבור הנאשמת והיא אכולת אשמה וחרטה. לדבריה הנאשמת מענישה את עצמה, אינה עובדת ואינה מנהלת חיים חברתיים. גם עדה זו הביע חשש כי בשל מצבה של הנאשמת לא תעמוד בריאותית ונפשית בעונש מאסר.

טיעונים לעונש

9. **ב"כ המאשימה** עו"ד אורן הדגישה כי בכתב האישום מתוארים 16 אירועי תקיפה, מתוכם 4 אירועי תקיפה הגורמת חבלה של ממש, כלפי 11 ילדים שונים במשך 5 ימים מתוך תקופה של כשלושה שבועות. התובעת תיארה כיצד הנאשמת השליטה בגן אווירה של טרור ונהגה בפעוטות באלימות מילולית וכוחנית. התובעת תיארה מסכת תקיפות אכזרית של מכות, דחיפות, בעיטות ושריטות ברך גבוה בתוך עבירת תקיפה. הנאשמת פגעה בזכות הקטינים להתפתח בצורה תקינה בסביבה תומכת, ביכולת של ההורים לסמוך על גורמים המטפלים בילדיהם וכמו כן גם בציבור הגננות שעושה את עבודתו נאמנה. התובעת פירטה אודות הערכים המוגנים וטענה כי העובדה שהנאשמת שימשה כגננת ראשית והייתה בעלת שליטה מאלה על הילדים עת הייתה אמורה לשמור על שלומם, מעצימה את הפגיעה בערכים המוגנים וכי הפגיעה נמצאת ברף הגבוה. התובעת התייחסה לטרור שהשליטה הנאשמת בגן שגרם לכל הסייעות לחשוש מפניה ולעובדה כי מדובר בקטינים חסרי ישע שאינם יכולים לספר על אשר חוו. כמו כן הדגישה המאשימה כי מדובר במקרים רבים על פני תקופה ממושכת, שהופנו כלפי מספר רב של קטינים. מעבר לפגיעה הפיזית קיים אלמנט של פגיעה נפשית, השפלה ועלבון מעצם הפגיעה על ידי דמות כה משמעותית בחייהם של הילדים. המאשימה ביקשה להתייחס לכך שהאלימות נחשפה אך ורק לאחר תלונה של אחד ההורים שחשף את הסרטונים והנאשמת לא עצרה בעצמה ולא פנתה לטיפול. בנוסף, פירטה על ההשלכות הרבות, קצרות וארוכות טווח, שיש למקרי האלימות על הילדים ועל משפחותיהם. המאשימה טענה כי יש צורך בהחמרת הענישה לשם הרתעת הכלל ולשם הרתעת הפרט. בהגישה פסיקה ביקשה המאשימה ללמוד ממקרים אחרים תוך התייחסות לקווי דמיון ולהבדלים. המאשימה ביקשה להתייחס לכל אירוע אלימות בנפרד ולקבוע מתחם כולל שיבטא את הצטברות האירועים וריבוי הנפגעים. המאשימה עתרה למתחם שנע בין שנת מאסר לשלוש שנים לצד ענישה נלווית. אשר לעונש המתאים המאשימה טענה שיש למקם את הנאשמת ברף העליון של המתחם חרף עברה הנקי, הודאתה והאמור בתסקיר שירות המבחן. המאשימה עמדה על הצורך בהחמרה הדרגתית בענישה ככלי למיגור אלימות נגד קטינים ועל הצורך להביא לידי ביטוי את הערך של שמירה על שלום הקטינים. בסופו של טיעון ביקשה המאשימה לגזור על הנאשמת עונש של שנתיים וחצי מאסר בפועל, לצד מאסר

על תנאי ופיצוי משמעותי לכל נפגעי העבירה.

10. **ב"כ נאשמת 1**, עו"ד אייזנברג, פתח בהבעת אמפתיה כלפי ההורים. עם זאת ביקש להתייחס לכאב הנאשמת אשר נושאת את הכאב והקלון מאז חשיפת הפרשה ומתמודדת עם תגובות קשות ברשתות החברתיות. הסנגור התייחס למצבה הנפשי והפיזי מאז נחשפה הפרשה והגיש מסמכים רפואיים (1/ס) שהוזכרו בחוות הדעת הפסיכיאטרית. לדברי הסנגור הנאשמת גזרה על עצמה ייסורים וחרטה כמעט עד אובדן שפיות הדעת. היא אינה יוצאת כמעט מביתה בגלל מצבה הרפואי ובשל הבושה. הסנגור שב ואישר כי הנאשמת כשירה לעמוד לדין אך מצבה הנפשי והפיזי שביר וצריך להילקח בחשבון כשיקול מרכזי בעת גזירת העונש יחד עם גילה (66). הסנגור הדגיש כי חוות הדעת לא קבעה שהתמונה הקלינית כוזבת אלא שאולי הוקצנה. הסנגור הוסיף שלא נגרמה פגיעה פיזית קונקרטית. לשיטת ההגנה המתחם אליו עתרה המאשימה מכפיל את רף הענישה הנוהגת. המתחם אליו טען נע בין מאסר בעבודות שירות ועד שנתיים. לכך הוסיף שהנאשמת כבר לא תשוב לעבודה כגננת. לפיכך ביקש הסנגור להפנות את הנאשמת אל הממונה על עבודות שירות.

11. **הנאשמת** הביעה צער ולקחה אחריות על מעשיה. היא סיפרה שכל חייה עבדה עם ילדים ואהבה את עבודתה. הנאשמת תיארה את חייה מאז המקרה ואת ההשפעה על משפחתה וסיפרה שחייה הם 'גיהנום' והיא אינה יוצאת מן הבית מחמת הבושה. הנאשמת התנצלה בפני כל אחת ואחד מההורים.

דין והכרעה

12. **הערכים המוגנים** - על פי החלק הכללי לכתב האישום במשך תקופה של מספר חודשים השליטה נאשמת 1 בגן אווירה של טרור ונהגה בפעוטות באלימות מילולית ובכוחניות. השימוש בצירוף המילים "אווירת טרור" בהתייחס לפעוטות רכים בני שנה וחצי נטולי כל יכולת להתגונן מצביע ללא צורך בכל תוספת על עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים. מה בין פעוטות לבין אווירת טרור. עוצמת הפער שאינו נתפס בין העטיפה החמה של ההורים המוסרים לנאשמת את ילדיהם לבין אווירת טרור שהתקיימה לאחר סגירת הדלת השתקפה היטב בעדויות שנשמעו בשלב הראיות לעונש. ניתן היה לשמוע את זעקת ההורים, התסכול, שבירת האמון ומעל לכל ריחפו רגשות אשם שבאו לאחר שהמציאות האלימה טפחה על פניהם. אחד-עשר פעוטות שגילם בין שנה וחצי לשלוש הותקפו על ידי הנאשמת. מדובר באלימות כלפי ילדים שכל הוויתם תלויה בנאשמת ובצוות הגן במשך שעות רבות של היום. החל משלומם הפיזי ברמה הבסיסית ביותר של האכלה ושינה וכלה בשלומם הנפשי וביכולתם להבין את עצמם ואת העולם שסביבם. כה קטנים הפעוטות שאינם יכולים להגן על גופם ועדיין לא רכשו שפה שבה יוכלו לספר לאחרים על המתרחש. תפיסה בכוח, מכה בראש, מכה ביד, צביטות, גרירה בכוח של פעוט בידו כאשר גופו באוויר, דחיפות, הטחה בכוח בכיסא, הרמה והשלכה למזרון אחר. אלו תיאורים שהדעת אינה יכולה לקבל כמתארים התרחשו של גננת בגן ילדים. כה בלתי מתקבל על הדעת שההורים כולם כאחד סיפרו שראו סימני מצוקה של ילדיהם, הבחינו בבכי ובשינוי ההתנהגות ובכל זאת העדיפו לאמץ את ההסברים של צוות הגן והאשימו את עצמם בהתנהגויות הילדים ובהיותם הורים חדשים ומודאגים. למרבה התסכול, רק בדיעבד התברר שמה שאינו הגיוני התממש והמצלמות אליהן נחשפו לא הותיר מרווח לתקווה שמא לא היו דברים מעולם. המעשים חזרו על עצמם והתרחשו בחמישה ימים שונים. לא מדובר ברגע של אבדן שיקול הדעת אלא בהתנהגות חוזרת ונשנית. העובדה שפעוטות יבבו לעיתים דקות ארוכות, לא הובילה להתעשתות או לשינוי. הימים חלפו והאלימות נשארה. עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים נלמדת ממספרם הרב של הילדים, מגילם הצעיר מאד, מרביתם בני פחות משנתיים, מטיב האלימות, מסוג העבירה (לרבות ריבוי עבירות של גרימת חבלה בדרך של מכאוב), מן החזרתיות ומפער

הכוחות שאין גדול ממנו בין הנאשמת לבין קורבנותיה. היותה של הנאשמת גננת ראשית להבדיל מסייעת מחמיר את עוצמת הפגיעה וצורב בתודעת הפעוטות תחושה של חוסר אונים. מעשי הנאשמת פגעו פגיעה קשה בערכים חברתיים ובהם שמירה על גופם ועל נפשם של פעוטות ושמירה על הכבוד המגיע לכל אדם מיום היוולדו. הפגיעה על ידי מי שאמורה לשמור ובמקום זאת מכה, נוהגת בגסות, משליכה, גוררת, צובטת ומטיחה ללא כל סיבה ניתנת להבנה, מייצרת פוטנציאל נזק רב בנפשו של פעוט שאינו יכול להבין את פשר העולם שסביבו, מי אוהב ומי אויב.

13. בקביעת מתחם העונש ההולם שקלתי הנזק שהתממש בפועל, כפי שעולה מתאורי ההורים. בראש וראשונה מדובר בנזק לגופם, לנפשם ולכבודם של הפעוטות שנפגעו. נפגעים מסדר שני הם הורי הפעוטות, אשר עד היום מתקשים לחזור ולתת אמון באחרים ונושאים בתוצאות הפגיעה ובצורך להתגייס לטיפול ולמעקב אחר ילדיהם. לשמע עדויות ההורים התברר כי הפגיעה הקשה ביותר עבורם היא בהפרת האמון. ולא בכדי. גן הילדים נתפס כהמשכו של הבית החם והאוהב והגננת נתפסת כמי שמקבלת לידיה פיסה מלבם של ההורים, את היקר להם ביותר, ומלוא האמון ניתן בה שתמלא את מקום ההורים בחום ובדאגה. חשיפת מעשי אלימות שנעשים מאחורי הדלת הסגורה, מנפצת את האמון לרסיסים ומותירה את ההורים והפעוטות המומים מעוצמת השבר. נפגע מסדר שלישי הוא הציבור הרחב אשר נחשף לדיווח אודות האלימות וחש בהתערערות תחושת הביטחון במקומות הבסיסיים ביותר כמו שלום ילדים בגן. יחד עם כלל הציבור נפגעת באופן פרטני אוכלוסיית הגננות, המטפלות והסייעות אשר מבצעת עבודתן מידי יום במסירות, בדאגה ובמקצועיות. אותם צוותים מוצאים עצמם "חשודים מידים" כל אימת שילד בוכה בכניסה לגן או נחבל במהלך הרגיל של חיי הגן בשל העצבים החשופים בציבור הרחב.

14. יפים הדברים שכתב כבוד השופט אדמונד לוי בפסק הדין בע"פ 5986/08 **כחלון נ' מדינת ישראל** (10.11.08) :

" המערערת נטלה על עצמה תפקיד שספק אם יש אחראי ממנו - לחנך עוללים וילדים שאין רכים מהם בראשית דרכם. זהו תפקיד המחייב את העוסק בו למיומנות, נשמה-יתרה, ובעיקר אהבה וסבלנות שאין להן קץ, כי הרי מדובר בילדים שחלקם אף טרם למדו לבטא את עצמם. למרבה הדאבה, נדמה כי המערערת נעדרת כל אותם כישורים, ובמקום להעניק לפעוטות אכסניה חמה ואוהבת, היא הפכה את חייהם של אחדים מהם לסיט מתמשך".

עוד אפנה בהקשר זה לדבריו של כב' השופט ע' פוגלמן בע"פ 4302/18 **בוקשטיין נ' מדינת ישראל** (21.1.19):

"בית משפט זה עמד לא פעם על מדיניות הענישה המחמירה הנוהגת במעשים שכללו שימוש בכוח אכזרי כלפי פעוטות חסרי ישע... מדיניות זו חלה ביתר שאת מקום שבו האחראי על הפעוט הוא שביצע את העבירה... טרם ניתן לעמוד על השלכות מעשיה של המערערת על נפש הפעוט, אולם כפי שצוין בתסקיר נפגעי העבירה, טראומה חוזרת כזו שעבר הפעוט מידי המערערת עלולה לפגוע בהתפתחותו התקינה ולהוביל לתסמינים רגשיים ונפשיים קשים ביותר. נוסף על כך, מעשיה של המערערת מבטאים זלזול עמוק בתפקידה כאחראית על שלום הפעוט. לא זו בלבד שיש בכך כדי להגביר את חומרת מעשיה של המערערת, אלא שיש בכך כדי להגדיל את הנזק שנגרם למשפחת הפעוט. הורי הפעוט הפקידו בידי המערערת את היקר להם מכל - והיא בגדה באמונם. ניתן רק לתאר את הצער ואת החרדה שעוד ילוו אותם בעתיד, ולקוות שישתקמו מהם".

15. נסיבות ביצוע העבירה - מעשי הנאשמת לא נעשו מתוך תכנון ובוודאי שלא בתחכום אך נעשו באטימות הלב ובאופן שחזר ונשנה. סייעות שנכחו במקום וראו את האלימות לא השמיעו קולן ונוכחותן לא היתה מחסום מפני המשך אלימות. כך בדיוק נראים החיים כאשר האלימות הפכה לשגרה. כל כך שגרתי שאין איש זועק לעצור. כל כך שגרתי שאין סיבה או הסבר לאלימות. כל כך שגרתי שהאלימות מבוצעת בשעות משתנות, ללא חוקיות, לעיתים ממש סמוך לרגע הכניסה לגן, לעיתים נמשכת בין שתי נאשמות בזו אחר זו. דבר אינו עוצר את פעילותו השוטפת של הגן. יום הולך ויום בא, הורים באים והולכים ושגרת האלימות יציבה בחוסר הפשר שלה. כל כך שגרתי שהנאשמת תוקפת אחד-עשר פעוטים. תקיפה של פעוט אחד בעת האכלה של אחרים ואלימות כלפי פעוט בנוכחות אחרים מעצימה את הפגיעה בערכים שכן לא ניתן לראות כל מקרה כמנותק מאחרים ונשפט כעומד בפני עצמו. קיים ערך מצטבר לפגיעה בשל התרחשותה בסביבה שבה נפגעים פעוטים אחרים. הקירבה והשהות המשותפת בגן אמורים לזמן חוויות של יצירת קשרים עם אחרים ופיענוח העולם דרך מה שנלמד בגן. כאשר מה שנצפה ונחווה על ידי הפעוטים הוא אלימות חוזרת, בין כלפיהם ובין כלפי חבריהם, נחשפים כל הפעוטים לשפה של אלימות שמחלחלת אל התודעה ומעצבת את עולמם עוד לפני שהם מסוגלים לתת לה ביטוי במילים. חזרה על התנהגות אלימה במשך שבועות (ולפי החלק הכללי במשך חודשים), גם אם לא כולה מיוחסת לנאשמת, גדולה מסך חלקיה בגודל הנזק שהיא מסבה ובעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים.

16. מדיניות הענישה - עיון בפסיקה מעלה כי בקביעת מתחם העונש ההולם נשקלים מספר אירועי התקיפה, מספר פעוטים שנפגעו וטיב האלימות בה מדובר. את ההשוואה למקרים אחרים בפסיקה יש לעשות בזכרנו כי הנאשמת הורשעה בביצוע שישה-עשר אירועי תקיפה לאורך תקופה של כשלושה שבועות, כלפי 11 קטינים שונים. כן יש לקרוא את הפסיקה תוך תשומת לב לעבירות השונות בין תקיפה, תקיפה הגורמת חבלה או מכאוב או התעללות ולגזור בהתאם מסקנות ביחס לכתב האישום שלפני.

א. ע"פ 5986/08 **כחלון נ' מדינת ישראל** (10.11.08) - הורשעה הנאשמת, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות תקיפה והתעללות בקטין או חסר ישע על ידי אחראי. הנאשמת היתה הבעלים, המנהלת והגננת בגן התעללה במשך חודשיים גופנית ונפשית ברבים מילדי הגן. בין היתר נהגה להושיבם בכוח בכיסאותיהם בעוד היא מושכת אותם בחוזקה בידיהם; משכה בשיער ראשם; דרשה מהם לשבת זקוף, תוך הדיפת ראשם בכוח לכיוון הקיר; זרקה נעלים לעבר הילדים; נקשה עם אצבעותיה בראשם של הפעוטים, הטילה ילדים לעבר מזרון; כאמצעי ענישה נהגה להחזיק ילדים בחדר חשוך. בחלק מהמקרים נגרמו לקטינים חבלות. בית המשפט הטיל על הנאשמת **מאסר לתקופה של 18 חודשים**, מאסר על תנאי ופיצוי בסכום של 3,000 ₪ לכל אחד מהקטינים. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשמת.

ב. ע"פ 4302/18 ספיר בוקשטיין נ' מדינת ישראל (21.01.2019) - המערערת הורשעה במסגרת הסדר טיעון בעבירות **התעללות ותקיפה כלפי פעוט שטיפלה בו**. על פי כתב האישום, לאורך תקופה בת כארבעה חודשים עבדה המערערת כמטפלת בפעוט ובתקופה זו התעללה בפעוט, תקפה אותו וגרמה לו חבלות של ממש. בין היתר, השליכה המערערת צעצוע פלסטיק קשיח על אפו והוא דימם מהאף, הפילה כמה פעמים את עגלת התינוק שבה ישב הפעוט קשור, באופן שהותיר אותו תלוי במאונך כשרגליו מטה וראשו שמוט לפניו, דחפה בכוח את אצבעותיה לעומק הגרון של הפעוט כמה פעמים; באחת מהן גרמה לו חבלה ופצע בקשר הלשון שבגינם נזקק לטיפול רפואי ובאחרת גרמה לו זז דם. בהזדמנות אחרת הניפה את הפעוט, הניחה אותו על גבו על הרצפה, תפסה בישבנו, קיפלה את גופו בכוח, גלגלה אותו כך שנשען על קודקוד ראשו ולחצה עליו בכוח כלפי הרצפה; בהמשך גלגלה את הפעוט על הרצפה כשהוא נופל לאחור על גבו וצורח בבכי, הניפה אותו באגרסיביות בעודה תופסת במותניו,

והטיחה אותו בכוח לתוך העגלה. לאחר שחיתלה את הפעוט ששכב על גבו על ספה, לחצה על גופו בידה וריתקה אותו בכוח לספה. בגין מעשים אלה וחרף תסקיר חיובי והשתלבות בהליך טיפולי, השית עליה בית המשפט המחוזי בבאר שבע, בין היתר, עונש של **15 חודשי מאסר בפועל** וזאת לאחר שנקבע כי מתחם העונש נע בין שנת מאסר ל- 4 שנות מאסר. בית המשפט העליון דחה את הערעור שהגישה המערערת על חומרת העונש.

ג. ת"פ (מחוזי מרכז) 24262-06-18 **מדינת ישראל נ' אינה סקיבנקו** (14.07.2019) אליו הפנתה המאשימה תוך שביקשה ללמוד על המתחם שנקבע באישום השני. האישום הראשון חמור לאין שיעור ובו הורשעה בהריגת התינוקת על ידי חניקה. על פי האישום השני במהלך תקופה **שנמשכה כשנתיים, נקטה הנאשמת באלימות כלפי 9 תינוקות**. בהזדמנויות שונות במהלך עבודתה, הניחה שמיכה על ראשם וגופם של התינוקות ובאחד המקרים, הידקה שמיכה סביב ראשו וגופו של תינוק, תוך שהיא מונעת ממנו יכולת לזוז ולנשום. בהזדמנויות שונות אחזה הנאשמת בפרק ידם של התינוקות, הרימה אותם בכוח באוויר תוך שהיא הולכת ומטלטלת אותם והטיחה אותם בחוזקה ברצפת הגן. כן בעטה הנאשמת בישבנה של תינוקת וביום אחר הרימה אותה באוויר, טלטלה אותה והטיחה אותה על המזרון. בהמשך אחזה הנאשמת בידה וגררה אותה בכוח בחדר בגן. עוד הורשעה הנאשמת בכך שבשמונה הזדמנויות שונות, תקפה תינוקות שונים בגן בכך שהטיחה אותם בחוזקה לעבר הרצפה וזרקה אותם בכוח לתוך טרמפולינות ולעבר הרצפה. במסגרת אישום זה קבע בית המשפט מתחם שנע משנתיים מאסר ועד 4 וחצי שנות מאסר בפועל. בסופו של יום הושת על הנאשמת מאסר כולל של 17 שנות מאסר ביחס לשני האישומים.

ד. ת"פ 32823-07-17 (שלום חיפה) **מדינת ישראל נ' לוי (02.10.18)** - הורשעה מטפלת בתאומים על סמך הודאתה בעבירות של תקיפת קטין או חסר ישע הגורמת חבלה של ממש לפי ס' 368ב(א) לחוק העונשין, תקיפה בנסיבות מחמירות לפי ס' 379 + 382(ב) לחוק העונשין (ריבוי עבירות) ותקיפה סתם. כתב האישום בעניינה התייחס **לשבעה אירועי תקיפה של תאומים לאורך תקופה של שלושה שבועות**. הנאשמת נקטה באלימות שכללה בין היתר, הכאה באמצעות בקבוק אוכל, הטחה לעבר השטיח וניעור גופו מספר פעמים, טלטול התינוק בעודו יושב בסל קל ולאחר מכן הכאתו במספר מכות באמצעות ידה באזור הפנים, חבטה בפעוט באמצעות ידה באזור בית החזה, הכאת הפעוט באמצעות שתי ידיה באזור גבו, דחיפת בקבוק בחוזקה לפי הפעוט ולאחר מכאן הכאה בפלג גופו העליון באמצעות הבקבוק אותו לקחה ממנו, מתן אגרוף לתינוק באזור המצח וגרימת המטומה. בשל ריבוי העבירות וחומרתן שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינה. מתחם העונש שנקבע נע בין 10 לבין 24 חודשי מאסר בפועל. על הנאשמת נגזרו **12 חודשי מאסר בפועל**, 9 חודשי מאסר על תנאי ופיצויים על סך 10,000 ₪.

ה. ת"פ 54348-05-19 (שלום רחובות) **פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ' דוד (26.07.20)** - הורשעה הנאשמת בעבירה של התעללות בקטין לפי ס' 368 רישא לחוק העונשין. הנאשמת הייתה מטפלת של תינוק ותוך כדי כך הטיחה אותו על הרצפה וחנקה אותו. עוד נכתב בגזר הדין כי הנאשמת נהגה באכזריות, תוך הטלת אימה משמעותית, ביזוי, השפלה או דיכוי כלפי התינוק. העובדות המתוארות בכתב האישום נפרסות בעיקר על פני יום אחד, ואירוע נוסף שבו אימה הנאשמת על התינוק ביום אחר. שירות המבחן המליץ על מאסר בדרך של עבודות שירות ברף הגבוה, צו מבחן למשך שנה ופיצויים. בית המשפט קבע כי מתחם העונש נע בין מאסר של 9 חודשים שיכול שיבוצע בדרך של עבודות שירות לבין 24 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. על הנאשמת **נגזרו 12 חודשי מאסר**, 8 חודשי מאסר על תנאי ופיצויים על סך 10,000 ₪.

ו. בת"פ (מח' ת"א) 40016/08 **מדינת ישראל נ' יעקב (5.2.08)**, הנאשמת הורשעה על סמך הודאתה במסגרת

הסדר טיעון, בביצוע העבירות המיוחסות לה בכתב האישום המתוקן הכולל שישה אישומים, בארבע עבירות של תקיפה סתם- לפי סעיף 379 לחוק העונשין, ובשתי עבירות של התעללות בחסר ישע- לפי סעיף 368' סיפא לחוק הנ"ל. הנאשמת עבדה כגננת בגן ילדים, ובמהלך 3 ימים תועדה מתעללות **בשישה פעוטים** ותוקפת אותם בכך שמשכה בשיער ראשם, סטרה להם, הניפה אותם באוויר והטילה אותם על הרצפה. בית המשפט השית על הנאשמת עונש של **10 חודשי מאסר** לצד ענישה נלווית, תוך שנתן דעתו לנסיבותיה האישיות החריגות של הנאשמת.

ז. ת"פ (קריות) **6074-10-17 מדינת ישראל נ' פרץ (31.12.19)** - מטפלת בילדים בגן, הורשעה במסגרת הסדר טיעון בשש עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיפים 379 + 382(ב)(2) לחוק העונשין. **בשישה מקרים, כלפי ארבעה קטינים שונים נקטה באלימות שכללה הטחות לעבר מזרון, בעיטה לגב, בעיטה לישבן, תפיסת יד בחוזקה**. שירות המבחן לא מצא לנכון להמליץ על טיפול או ענישה בקהילה ותסקיר נוסף המליץ על הטלת מאסר בפועל. עמדת המאשימה היתה למאסר בדרך של עבודות שירות. נקבע מתחם ענישה בין מספר חודשי מאסר שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל בנוסף לענישה נלווית ופיצוי לנפגעים. העונש שנגזר על הנאשמת היה **6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות**, ו- 6 חודשי מאסר על תנאי.

ח. ת"פ (ת"א) **מדינת ישראל נ' חכמון ואח' - נגזר דין של 7 נאשמות שהיו כולן בצוות גן ובו 65 פעוטות**. נאשמות 1 ו- 2 הורשעו בסדרת עבירות תקיפה בהזדמנויות רבות בדרך של דחיפות, הטחות, משיכות, גרירות ומכות. נאשמת 1 הורשעה ב-15 מקרים ונאשמת 2 ב- 120 מקרים בקירוב. בית המשפט קבע מתחם שבין 7 ל- 18 חודשי מאסר בפועל וגזר על נאשמות אלו **7 חודשי מאסר בעבודות שירות**.

ט. ת"פ **40095-07-14 מדינת ישראל נ' ירון - סייעת בגן ילדים שהורשעה בעבירה של התעללות בקטין כשהורתה לילדי הגן אשר הוכו ע"י הקטין להכותו בחזרה**. נקבע מתחם ענישה שבין מספר חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל. שירות המבחן המליץ להטיל על הנאשמת מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות. על הנאשמת נגזרו **5 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות**, 10 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי לקטין על סך 8,000 ₪.

י. ת"פ **38041-08-16 (שלום כ"ס) מדינת ישראל נ' פלונית (26.09.20)** - מטפלת שניהלה פעוטון בביתה, הורשעה לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירות של תקיפת קטין בידי אחראי וגרימת חבלה של ממש. כתב האישום תיאר אירוע תקיפה במועד אחד שבו סטרה לתינוק 4 פעמים תוך שימוש במילות גנאי וחוסר ניסיון להרגיעו למרות שצרח ובכה ממושכות. בית משפט קבע מתחם שנע ממאסר על תנאי ועד 9 חודשי מאסר בפועל על הנאשמת נגזרו **3 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות**, 6 חודשי מאסר על תנאי קנס על סך 2,000 ₪ ופיצוי על סך 5,000 ₪.

יא. ע"פ **5697/14 מזרחי ואח' נ' מ"י (17.2.15)** בעקבות ת"פ (מחוזי-ים) 59286-10-13 מדינת ישראל נ' סיגלית מזרחי (17.07.2014) - הנאשמות, מטפלות בגן שהורשעו בריבוי עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות של קטינים. הנאשמות הודו, כי במהלך תקופה של 4 חודשים נהגו להשליך כדורים וצעצועים על ראשו של פעוט וגרמו לשאר הפעוטות להצטרף אליהם למעשה ולהשליך גם הם צעצועים על ראשו. בנוסף, במהלך התקופה נהגו הנאשמות לומר לאותו פעוט מילות גנאי. כן נהגו לצבוט פעוטה נוספת בלחיה, פעולה אשר כתוצאה ממנה נוצרה אדמומיות על לחיה. מעבר לכך, הודו הנאשמות, כי הן נהגו לכנות את הפעוטה בשמות "קובבה" ו"שמנה", ונהגו למשוך את הפעוטות בבגדיהם, על מנת לאחוז בהם ולהושיבם בכוח על כיסא או על הרצפה. נאשמת 1 הודתה, כי כחודש לפני

יום 20.5.11, תפסה את הפעוטה א' בזרועה, לאחר שזו הפריעה לה בזמן שהאכילה את הפעוט נ', ומשכה אותה אחורנית בחוזקה. נאשמת 2 הודתה, כי במספר הזדמנויות, שפכה את שארית המשקה שלה על הפעוטות, קיללה, צבטה אותם וזרקה עליהם חפצים. תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניין היה חיובי והצביע על נסיבות חיים לא פשוטות. על כל אחת מהנאשמות נגזרו **חודשיים מאסר בפועל** ושישה חודשי מאסר על תנאי. במסגרת ערעור לבית המשפט העליון ולאחר שהתקבלו חוות דעת חיוביות בעניין הנאשמות מהממונה על עבודות השירות, הומר עונש המאסר בעניין **ל-6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות** בנוסף לצו מבחן.

יב. **ת"פ 25503-07-15 פרקליטות מחוז מרכז נ' סרבי (24.12.17)** -הורשעה גננת לאחר שמיעת ראיות בעבירה של תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין. **במועד אחד** השכיבה הגננת, קטינים לישון בגן שבבעלותה בצורה כוחנית ואגרסיבית כשהיא משליכה אותם לגבי המזרנים, אחזה בחוזקה בידיהם ובשערותיו של אחד הקטינים. נקבע מתחם ענישה שבין מאסר על תנאי למאסר בפועל לתקופה קצרה שיכול להיות מבוצע בדרך של עבודות שירות, לצד ענישה נלווית. **נגזר על הנאשמת מאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים**, קנס ופיצויים בגובה 8,000 ₪. מקרה אחד ילד אחד -

יג. **ת"פ 1525-11-18 בענין אלקיים ואח' שניתן על ידי ביום 19.4.21 שם קבעתי מתחם שבין 18 לבין 30 חודשי מאסר בפועל בגין שלושים מעשי תקיפה כלפי 19 פעוטות במשך תקופה של כשבועיים.** בהשוואה בין המקרים, במקרה שלנו מדובר אמנם במספר קטן יותר של פעוטות ובפחות אירועי תקיפה. מנגד בענייננו מדובר בעבירות רבות יותר של גרימת חבלה, במעשי תקיפה ברף אלימות חמור יותר, מדובר באלימות שנמשכה תקופה ארוכה יותר ובתקופה בת מספר חודשים של השלטת אווירת טרור.

17. **מתחם העונש ההולם** - בקביעת המתחם שקלתי את מדיניות הענישה, פוטנציאל הנזק לצד המכאוב שנגרם והנזקים שתוארו בעדויות ההורים ובהצהרת הורה נוסף, שקלתי התקופה בה נמשכו המעשים מהם חמישה ימים בהם נהגה הנאשמת באלימות, מספר הילדים ומספר ארועי האלימות, העובדה שלא מדובר במעשים שבוצעו מתוך תכנון וכוונה להזיק. כן שקלתי גילם הרך של הילדים שמרבייתם עדיין לא היו בני שנתיים. אני קובעת כי **מתחם העונש ההולם נע בין 12 לבין 24 חודשי מאסר בפועל** וענישה נלווית.

18. **העונש המתאים לנאשמת** - המדינה ביקשה להחמיר בענישה לצורך הרתעת הרבים. בטיעוניה התייחסה לריבוי המקרים של אלימות בגני ילדים ולצורך למנוע את המקרה הבא. גם ההורים חזרו על המשאלה להחמיר בענישה "למען יראו ויראו". עתירה זו יוצאת מן הלב וודאי שנכנסת ללב. התקווה היא שלא יהיה ילד שיחשף לאלימות כלפיו או כלפי חבריו ולא יהיה הורה שיגלה כי החרדה מפני מה שמתרחש בהיעדרו התממשה וילדו נפגע על ידי אחר. משאלה זו משותפת להורים, לעורכי הדין ולבית המשפט. השאלה הנדרשת להכרעה היא האם ענישה מחמירה תשיג את התוצאה המקווה או אפילו תקדם אותה. לשון החוק קובעת מפורשות כי שיקול ההרתעה כשיקול להחמרה בענישה ניתן להפעלה "אם יש סיכוי של ממש שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להתרעת הרבים" (סעיף 40 לחוק העונשין). לא בכדי ולא מבלי משים נעשה שימוש בצירוף המילים "סיכוי של ממש" ולא במקרה נדרשת התייחסות לקשר בין הענישה לבין ההרתעה. יש גזרי דין, לרבות בבית המשפט העליון, אשר מניחים קיומו של קשר כאמור ואוחזים בדעה שנוכח תופעה שלילית מתגברת יש צורך בשימוש בכלי ענישה לצורך מאבק בתופעה. כך למשל ע"פ 2814/18 **מנור נ' מדינת ישראל** (27.2.19) בפסקה 26 וגם ע"פ 4802/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (29.1.19 בפסקה 35). מולם ניצבים חוקרי האקדמיה אשר אוחזים במחקרים המצביעים בבירור על כך שלהחמרת הענישה הפלילית ובעיקר בהקשר של עונשי מאסר אין אפקט הרתעתי או

לכל היותר אפקט זניח (ראו **א. הראל**, מדוע להירתע מעונשים מרתיעים, הסנגור 264 בעמ' 4 וגם **ב. אריאל וי. לוי-אריאל**, התבוננות מחודשת במוסד ההרתעה (ובדרכים ליצירת הרתעה יעילה), משפט חברה ותרבות, אונ' ת"א 2017 עמ' 83, 94. המחשבה שענישה תרתיע עברין מביצוע העבירה מבוססת על תפיסתנו המוסרית ועל הפעלת שיקול דעת רציונלי. הרי לא יתכן שאדם ירצה להיכנס לכלא ואם רק ידע שעונשו יהיה חמור, וודאי שיעדיף שלא לרצות מאסר וימנע מביצוע העבירה. דומה שאלומות כלפי פועוטות ממחישה היטב שהשימוש בהיגיון ובחשיבה רציונלית אינם ממלאים תפקיד בעת ביצוע העבירות. לו נשאלה הנאשמת שבוע לפני האירועים, אין לי ספק שהיתה משיבה שהיא יודעת היטב שאסור להכות את הפועוטות, שמדובר בעבירה פלילית, שמדובר בעבירה שלצידה עונש. ההמחשה הברורה ביותר לכך שלא מדובר במעשה שנעשה בשיקול דעת ולאחר חשיבה הגיונית היא בכך שהגן מצולם והנאשמת ידעה זאת. הנאשמת גם ידעה היטב שהעבירות מבוצעות בשעה שאנשי צוות נמצאים במקום. איזה אדם רציונלי מבצע עבירה כשהוא יודע שהמקום מצולם וקיימים עדים שרואים את העבירה בעת ביצועה. התקווה שההיגיון יכנס לפעולה דווקא לגבי רכיב העונש מתעלמת מחוסר ההיגיון בארוע כולו. התקווה ששיקולים רציונליים ישמשו להרתעה במקרים דומים אינה מבוססת ברמה הנדרשת להוכחת 'סיכוי ממשי' שאכן כך יהיה. הענישה במקרה זה צריכה להיעשות מתוך ראיית המקרה שלפני, על חומרתו ולאור נסיבות הנאשמת. שיקול ההרתעה אינו בעל תפקיד פשוט משום שלא הוכח לגביו כי הוא עובד כמצופה ממנו.

19. בקביעת עונשה של הנאשמת שקלתי בראשית מצבה הבריאותי. עיינתי עיין היטב במסמכים 1/ס הסוקרים בדיקות שנעשו לנאשמת. עם זאת יש להביא בחשבון כי הבדיקות נעשו על פי דיווחי הנאשמת ובעלה ומבלי שלצוות הרפואה נמסר מידע אודות ההליך הפלילי, מבלי הסבר לעיתוי הפניות סמוך לאחר חשיפת הפרשה ומבלי שנתנו דעתם לאפשרות של רוח משני. לעומת התיעוד החיצוני, נעשתה מלאכה מורכבת יותר ומלאה יותר בחוות הדעת הפסיכיאטרית אשר מהווה הערכה שלמה יותר של מצבה של הנאשמת. אציין כי גם בדיוני בית המשפט נהגה הנאשמת מצד אחד כשהיא מנותקת מן הסיטואציה ומגיבה באופן מינימלי אך מנגד כאשר ניתנה לה זכות המילה האחרונה, התבטאה באופן ברור, ענייני והבינה היטב את הסיטואציה ואת מה שעומד על הכף. לנאשמת אין כל עבר פלילי ושקלתי השפעת עונש מאסר ראשון בחייה על אישה בגילה ובמצבה והשפעת העונש על משפחתה. מדובר בענישה קשה ויש לתת לכך משקל. כן שקלתי המגבלות שגזרה על עצמה הנאשמת מאז חשיפת המעשים והשפעת החשיפה על חייה לאורך ניהול המשפט. המשפט הציבורי שנערך מחוץ לכותלי בית המשפט שאין בו כל מרווח לחמלה נותן אותותיו בנאשמת ובבני משפחתה. שקלתי קבלת האחריות שבאה לידי ביטוי בהודאה בבית המשפט ללא צורך בשמיעת עדים וראיות. הודאה זו חוסכת בזמן שיפוטי אך חשוב מכך חוסכת בעינוי נוסף עבור הורי הפועוטות אשר התמשכות ההליך קשה גם עבורם. עם זאת, קבלת האחריות לא לוותה בהתגייסות לטיפול או בניסיון להבין את המניעים שעמדו ברקע לביצוע הדברים. בהודעה שצורפה על ידי הסנגור ואשר נשלחה אל ההורים ביום חשיפת הפרשה (2/ס) קיבלה הנאשמת אחריות על אירוע אחד ותלתה זאת בהידרדרות בריאותית בשבועיים שקדמו לכך. עד היום לא גילתה הנאשמת כל תובנה לחומרת המעשים, להתמשכותם ולנזק שהסבה והיא משליכה ביצועו על מצבה הרפואי מבלי להכיר בפסול העמוק שכרוך במעשים. בהזדמנות שניתנה לנאשמת לקבלת אופק טיפול ושיקום בשירות המבחן העדיפה לדבוק בקו הנמנע, שבה והציגה את המסמכים הרפואיים עד כי שירות המבחן סבר שיש צורך לבצע בדיקת כשירות לעמוד לדין וזאת מבלי שהנאשמת דיווחה על הבדיקה שנעשתה ועל ממצאיה. התנהלות זו חסמה אפשרות להעמקה ולנתיב שיקומי. בשנים שחלפו מאז חשיפת הפרשה לא ניתן לדבר על מאמצים של הטבת הנזק, חזרה למוטב או מאמץ לתיקון תוצאות העבירה. הנאשמת הביעה צער בפני המשפחות במעמד הדיון אך לא מצאתי כי די בכך כדי למקם את הנאשמת בתחתית מתחם העונש ההולם אלא בשליש התחתון של המתחם.

20. אשר לפיצוי - יש לזכור את מיקומו של הפיצוי בתוך מסגרת ההליך פלילי. פיצוי אגב גזר דין נועד לתת סעד מהיר (יחסית), על דרך האומדן ואין בו משום הערכה מושכלת של הנזק שנגרם או תרגומו לכסף. משכך אין ברכיב הפיצוי הבדל בין ילד לילד, בין מעשה למעשה ואבחנות כאלו אינן שייכות לעולם הענישה הפלילית. פיצוי הוא ביטוי נוסף לפסול ורכיב מוחשי שיש בו לתת מענה זמני ראשוני לצד היותו מרכיב נוסף באמירה ערכית. בקביעת הפיצוי שקלתי האיזון בין רכיבי הענישה והעובדה שהנאשמת עתידה לרצות מאסר. וודאי שאין בגובה הפיצוי להעיד על גובה הפגיעה שנגרמה לפעוטות או להוריהם ואין ניסיון לשער עוצמתו.

סוף דבר - אני גוזרת על נאשמת 1 את העונשים הבאים:

א. **16 חודשי מאסר בפועל** בניכוי ימי מעצרה בין התאריכים 11.06.18 עד 15.06.18.

על הנאשמת תתייצב למאסרה בכלא נווה תרצה ביום 14.6.21 עד השעה 10:00, או לפי החלטת שב"ס, כשברשותה תעודת זהות או דרכון. על הנאשמת לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיין מוקדם עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: 08-9787377, 08-9787336. במסגרת התיאום ייבדק גם מצבה הנפשי.

ניתן צו עיכוב יציאה מהארץ. על הנאשמת להפקיד דרכונו באופן מידי במזכירות בית המשפט.

בנוסף על הנאשמת לחתום על התחייבות כספית בסך 50,000 ₪ להבטחת התייצבותה לריצוי עונש המאסר וזאת כתנאי לדחיית ריצוי המאסר כאמור לעיל.

ב. **6 חודשי מאסר על תנאי** והתנאי שבמשך שלוש שנים מיום שחרורה לא תעבור עבירת אלימות כלשהי.
ג. **פיצוי בסך 3,000 ₪ לכל אחד מעשרת הפעוטות שזהותם ידועה. המאשימה תעביר פרטי ההורים למזכירות בית המשפט בתוך 14 יום. הפיצוי ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים שהראשון בהם ביום 1.8.21 והבאים בכל 01 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם תשלום במועדו תעמוד היתרה לפירעון מידי.**

ד. **קנס בסך 1,000 ₪.** הקנס ישולם לא יאוחר מחודש לאחר שחרור הנאשמת ממאסר.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ז אייר תשפ"א, 28 אפריל 2021, במעמד הצדדים.